KOEKOEKSJONG

Robert Galbraith bij Boekerij:

Koekoeksjong
Zijderups
Het slechte pad
Witte dood
Kwaad bloed
Inktzwart hart
Stromend graf
De gemerkte man

boekerij.nl

ROBERT GALBRAITH

KOEKOEKS JONG

EEN CORMORAN STRIKE THRILLER

Vertaald door
Sabine Mutsaers

BOEKERIJ

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

Eerste druk 2013
Twintigste druk 2025

ISBN 978-90-492-0922-3
ISBN 978-94-6023-910-6 (e-book)
ISBN 978-90-5286-265-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Cuckoo's Calling*
Vertaling: Sabine Mutsaers
Vertaling gedichten op p. 7 en 519: Erik Bindervoet
Omslagontwerp: Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd 2022, bewerkt door Wil Immink Design
Omslagbeeld: Duncan Spilling (mensen), iStock en Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2013 Robert Galbraith Limited
All rights reserved.
The moral right of the author has been asserted.
First published in Great Britain in 2013 by Sphere.
© 2013 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Voor de echte Deeby
Met heel veel dank

Waarom werd je toen het vroor geboren
En niet toen je 's koekoeks roep kon horen?
Als de druif nog groen aan de tros is,
Als de zwaluw van zwaarte los is
  Om ver weg te zwerven
  Van 't zomersterven.

Waarom stierf jij toen het lam blij blaatte
En niet toen de appel los moest laten?
Als de sprinkhaan verzwakt, verbleekt is
En het stoppelveld diep doorweekt is
  En de wind zucht om scherven
  Als liefs moet sterven

CHRISTINA G. ROSSETTI, *Rouwzang*

Proloog

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Ongelukkig is hij wiens roem zijn tegenspoed vermaard maakt.

LUCIUS ACCIUS, *Telephus*

Het geroezemoes op straat was als het gonzen van een zwerm vliegen. De fotografen waren samengedromd achter dranghekken, bewaakt door politie, met de lange snuiten van hun camera's in de aanslag. Hun ademhaling dampte als wolken stoom. De sneeuw viel gestaag op mutsen en schouders; lenzen werden schoongeveegd met in handschoenen gestoken vingers. Van tijd tot tijd stak er een vlaag woest geklik op, wanneer de omstanders de wachttijd vulden met het vastleggen van de witte canvas tent die midden op de weg stond, de ingang van het hoge appartementencomplex van rode baksteen erachter, en het balkon op de bovenste verdieping vanwaar het lichaam naar beneden gevallen was.

Achter de opeengepakte paparazzi stonden witte televisiewagens met enorme satellietschotels op het dak. De journalisten stonden te praten, sommigen in vreemde talen, terwijl de geluidsmannen met hun koptelefoons heen en weer drentelden. Tussen de opnamen door stampvoetten de verslaggevers en warmden ze hun handen aan bekers hete koffie uit de drukbezochte broodjeszaak een paar straten verderop. Om de tijd te doden filmden de cameramannen van onder hun wollen mutsen de ruggen van de fotografen, het balkon en de tent waarmee het lijk aan het zicht werd onttrokken, om vervolgens een nieuwe positie in te nemen voor een wijder shot van de chaos die was losgebarsten in de rustige, besneeuwde straat in Mayfair met zijn rijen glanzend gelakte zwarte deuren, omlijst door witte stenen portieken en geflankeerd door zorgvuldig in vorm gesnoeide boompjes. De ingang van nummer 18 was afgezet met lint. In de gang erachter kon je zo nu en dan een glimp opvangen van de politiemensen, onder wie enkele in het wit gestoken forensisch experts.

De televisiestations hadden het nieuws uren geleden al binnengekregen. Het publiek stroomde toe vanaf beide kanten van de weg, op afstand gehouden door nog meer politie. Sommigen waren speciaal gekomen om te kijken, anderen liepen toevallig langs op weg naar hun werk. Velen hielden een mobiele telefoon in de lucht om een foto te nemen voordat ze verderliepen. Eén jongeman, die niet wist welke van de balkons het bewuste was, fotografeerde ze een voor een, ook al stond het middelste zo vol met planten – drie keurige bollen van groen blad – dat er nauwelijks ruimte overbleef voor een mens.

Een groepje jonge meisjes had bloemen meegebracht en werd gefilmd terwijl ze die overhandigden aan de politie; er was nog geen plaats voor de bloemen bepaald, dus legden de agenten ze een beetje opgelaten achter in het politiebusje, zich bewust van de camera's die iedere beweging volgden.

De correspondenten van de vierentwintiguursnieuwszenders hielden een gestage stroom commentaar en speculatie op gang met de paar sensationele feiten die ze hadden.

'... rond twee uur vannacht vanaf het penthouse. De politie is gebeld door de bewaker van het gebouw...'

'... wijst nog niets erop dat het lichaam verplaatst gaat worden, wat heeft geleid tot speculaties...'

'... niet bekend of ze alleen was toen ze viel...'

'... teams zijn het gebouw binnengegaan en zullen het grondig doorzoeken.'

Een kil licht vulde de tent. Twee mannen hurkten neer naast het lichaam, klaar om het eindelijk over te hevelen in een lijkzak. Haar hoofd had een beetje bloed achtergelaten in de sneeuw. Het gezicht was verbrijzeld en gezwollen, één oog gereduceerd tot een rimpelig gat terwijl het andere tussen de dikke oogleden nog een reepje dof oogwit vertoonde. Wanneer bij de geringste verandering van het licht haar paillettentruitje glinsterde, wekte dat een onrustbarende indruk van beweging, alsof ze weer ademde of haar spieren spande, klaar om op te staan. De sneeuw landde op het canvas boven hun

hoofd alsof iemand er zachtjes met zijn vingertoppen op tokkelde.

'Waar blijft verdomme de ambulance?'

Rechercheur Roy Carver werd steeds lichtgeraakter. Zijn toch al beperkte voorraad geduld was al uren uitgeput. Carver was een man met een enorme buik en een gelaatskleur die aan cornedbeef deed denken; de oksels van zijn overhemden vertoonden vrijwel altijd zweetkringen. Hij was hier nu bijna net zo lang als het lijk en zijn voeten waren vrijwel gevoelloos geworden van de kou, bovendien werd hij zo langzamerhand duizelig van de honger.

'De ambulance is er over twee minuten,' meldde brigadier Eric Wardle, die met zijn mobiele telefoon tegen zijn oor gedrukt de tent binnenkwam en met zijn mededeling onbedoeld de vraag van zijn meerdere beantwoordde. 'Ik heb er net plaats voor vrijgemaakt.'

Carver gromde. Zijn humeur werd nog verslechterd door de overtuiging dat Wardle opgewonden was door de aanwezigheid van de fotografen. Wardle, jongensachtig knap, met dik, golvend bruin haar dat nu wit zag van de sneeuw, had naar Carvers mening de enkele keren dat ze zich buiten de tent hadden begeven expres getreuzeld.

'Dat stelletje daar is tenminste weg zodra het lijk is opgehaald,' zei Wardle, zijn blik nog altijd op de fotografen gericht.

'Die gaan echt niet weg zolang wij hier verdomme de omgeving behandelen als de plaats delict van een moord,' beet Carver hem toe.

Wardle ging niet op de onuitgesproken uitdaging in. Carver ontplofte evengoed.

'Dat arme mens is gewoon naar beneden gesprongen. Jouw zogenaamde getuige zat onder de coke en...'

'Daar komt hij,' zei Wardle, en tot Carvers grote ergernis liep hij weer de tent uit, om in het volle zicht van de camera's de ambulance op te wachten.

Het nieuws verdrong de berichten over politiek, oorlog en rampen, en in iedere uitzending schitterden de foto's van het smetteloze gezicht van de dode vrouw en haar tengere, strakke figuur. Binnen enkele uren hadden de paar feiten die bekend waren zich als een virus

onder miljoenen verspreid: de openbare ruzie met de beroemde vriend, de eenzame rit naar huis, het geschreeuw dat anderen hadden opgevangen en die laatste, fatale val...

De vriend was naar een afkickkliniek gevlucht, maar de politie liet niets los; iedereen die op de avond voor haar dood bij haar was geweest, werd opgespoord. Er werden duizenden krantenkolommen en uren televisienieuws gevuld, en de vrouw die zwoer dat ze een tweede ruzie had gehoord, vlak voordat het lichaam van het balkon viel, beleefde eveneens kortstondige roem en werd beloond met kleinere fotootjes naast de afbeeldingen van het mooie dode meisje.

Maar toen, onder een bijna hoorbare zucht van teleurstelling, werd aangetoond dat deze getuige had gelogen en trok ook zij zich terug in een afkickkliniek, waarna de beroemde hoofdverdachte zijn gezicht weer liet zien, als het mannetje en het vrouwtje in een weerhuisje die nooit tegelijkertijd naar buiten kunnen komen.

Het was dus toch zelfdoding, en na een korte lacune van verbijsterd stilzwijgen laaide het verhaal zwakjes voor een tweede keer op. Er werd geschreven dat ze labiel was geweest, in de war, niet opgewassen tegen de supersterrenstatus die haar onstuimige gedrag en haar schoonheid haar hadden bezorgd; dat ze was aangetast door de immorele, zeer bemiddelde klasse waarin ze had verkeerd; dat haar toch al kwetsbare persoonlijkheid op drift was geraakt door de decadentie van haar nieuwe leven. Ze was uitgegroeid tot een wijze les vol leedvermaak, en er waren zo veel columnisten die naar Icarus verwezen dat *Private Eye* er een speciale column aan wijdde.

En toen uiteindelijk de glans van het verhaal af was, hadden zelfs de journalisten niets anders meer te melden dan dat er al te veel over was gezegd.

Drie maanden later

Deel een

Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est genus infortunii, fuisse felicem.

Want bij iedere ongelukkige wending van het lot
is de man die het hardst getroffen wordt
degene die eens het gelukkigst was.

BOETHIUS, *De consolatione philosophiae*

1

Hoewel het vijfentwintigjarige leven van Robin Ellacott zijn momenten van drama en zijn hoogtepunten had gekend, was ze nooit eerder ontwaakt in de rotsvaste overtuiging dat ze de dag die voor haar lag nooit van haar leven zou vergeten.

Even na middernacht had haar vriend Matthew haar na jaren verkering ten huwelijk gevraagd onder het standbeeld van Eros, midden op Piccadilly Circus. In zijn opgeluchte blijdschap nadat ze ja had gezegd, had hij opgebiecht dat hij eigenlijk van plan was geweest haar te vragen in het Thaise restaurant waar ze die avond hadden gegeten, maar dat hij niet had gerekend op het zwijgende stel naast hen, dat ieder woord van hun gesprek had afgeluisterd. Vandaar zijn voorstel na het eten om nog een ommetje te maken door de donker wordende straten, ondanks Robins bezwaar dat ze de volgende dag allebei vroeg uit de veren moesten. Uiteindelijk had hij een ingeving gekregen en haar tot haar verbazing de trap naar het monument op geleid. Daar had hij alle discretie in de wind geslagen (wat niets voor Matthew was) en op één knie zijn aanzoek gedaan, voor het oog van drie sjofele types die ineengedoken op de traptreden iets aan elkaar doorgaven wat eruitzag als een fles spiritus.

Er was, in Robins ogen, in de hele geschiedenis van het huwelijk nog nooit zo'n volmaakt aanzoek gedaan. Matthew had zelfs een ring op zak gehad, die ze nu droeg: een saffier met twee diamanten. Hij paste precies en ze staarde er de hele weg naar de stad naar terwijl haar hand losjes in haar schoot lag. Matthew en zij hadden nu een verhaal, een grappige familieanekdote, zo een die je aan je kinderen vertelt: het relaas over zijn planning (ze vond het prachtig dat

hij het had gepland) die was misgelopen en had plaatsgemaakt voor een spontane inval. Ze vond ieder aspect ervan even mooi: de zwervers, de maan en Matthew die paniekerig en opgejaagd op één knie ging, en Eros, het smoezelige Piccadilly Circus en de taxi die ze hadden genomen naar huis, naar Clapham. Het scheelde weinig of ze vond zelfs heel Londen fantastisch, de stad waar ze nu een maand woonde en nog weinig mee ophad. Zelfs de bleke, voordringende forenzen die om haar heen in het metrostel gepropt stonden, kregen glans door haar stralende ring, en toen ze bij station Tottenham Court Road het kille maartse daglicht in liep, streek ze met haar duim over de onderkant van het platina en ervoer een explosie van geluk bij de gedachte dat ze in de lunchpauze wel een stapeltje bruidsmagazines kon gaan kopen.

Mannenogen keken haar na toen ze zich een weg baande langs de stratenmakers aan het begin van Oxford Street, het papiertje in haar rechterhand raadplegend. Robin was naar alle maatstaven een mooi meisje: lang en weelderig, met rossig blond haar dat meedeinde met haar stevige passen terwijl de frisse wind haar bleke wangen kleur gaf. Vandaag was de eerste dag van een nieuwe secretaresseklus voor een week. Sinds ze met Matthew in Londen was komen wonen werkte ze via een uitzendbureau, maar dat zou niet lang meer duren, want ze had enkele afspraken staan voor wat ze 'echte sollicitatiegesprekken' noemde.

De grootste uitdaging van deze oninspirerende korte opdrachten was vaak het vinden van het betreffende kantoor. Na het stadje in Yorkshire waar ze vandaan kwam leek Londen gigantisch, complex en ondoordringbaar. Matthew had gezegd dat ze niet de hele tijd met haar neus in een stratenboekje moest lopen, want dan zag ze eruit als een toerist en dat maakte haar kwetsbaar. Daarom beriep ze zich meestal op een knullige plattegrond die iemand bij het uitzendbureau voor haar had getekend. Ze was er niet van overtuigd dat ze daarmee wél de indruk wekte een geboren Londense te zijn.

De metalen hekken en de blauwe plastic schotten rondom de wegwerkzaamheden maakten het lastig te zien waar ze naartoe moest, omdat de helft van de aanknopingspunten op haar papiertje

aan het zicht onttrokken werd. Ze stak de opengebroken weg over vóór een torenhoge kantoorflat die volgens haar plattegrond 'Centre Point' heette en die haar met zijn raster van uniforme vierkante ramen deed denken aan een betonnen reuzenwafel, en vervolgens liep ze ruwweg in de richting van Denmark Street.

Die vond ze bijna bij toeval, door een smal steegje te volgen dat Denmark Place heette en uitkwam op een korte straat vol kleurrijke etalages met gitaren, keyboards en aanverwante muziekartikelen. Rood-witte dranghekken omringden alweer een gat in de weg, en de werklui in hun fluorescerende hesjes begroetten haar met een goedkeurend ochtendlijk gefluit waarvan Robin deed alsof ze het niet hoorde.

Ze keek op haar horloge. Dankzij haar gebruikelijke ingecalculeerde verdwaalmarge was ze een kwartier te vroeg. De onopvallende zwartgeverfde deur van het kantoor dat ze zocht lag links van het 12 Bar Café; de naam van de huurder van de bewuste ruimte was op een armoedig strookje lijntjespapier gekrabbeld en met plakband naast de bel voor de tweede verdieping bevestigd. Op een gewone dag, zonder de gloednieuwe ring die aan haar vinger schitterde, zou ze daarop afgeknapt zijn; vandaag echter waren het groezelige papiertje en de afbladderende verf op de deur, net als de zwervers van gisteravond, slechts pittoreske details tegen de achtergrond van haar luisterrijke liefdesverhaal. Ze keek nog een keer op haar horloge (haar hart maakte een sprongetje toen ze de saffier zag glinsteren; ze zou de rest van haar leven naar de glinstering van die steen kijken) en besloot toen, in een vlaag van euforie, om alvast naar boven te gaan en aldus gemotiveerd over te komen voor een baan die haar niet in het minst interesseerde. Net toen ze haar hand had uitgestoken naar de bel, vloog de zwarte deur van binnenuit open en stoof er een vrouw de straat op. Eén merkwaardig statische seconde lang keken die twee elkaar recht in de ogen terwijl ze zich schrap zetten voor een botsing. Robins zintuigen waren op deze heerlijke ochtend ongebruikelijk scherp. De aanblik van dat witte gelaat, die slechts een fractie van een seconde duurde, maakte zo'n indruk op haar dat ze haar even later – nadat ze erin geslaagd waren elkaar te

ontwijken, al had het maar een centimeter gescheeld, en de donkerharige vrouw al de straat in was gesneld en om de hoek uit het zicht was verdwenen – volmaakt uit het hoofd had kunnen schetsen. Niet alleen de uitzonderlijke schoonheid van het gezicht had zich in haar geheugen gegrift, maar ook de uitdrukking daarop: furieus, en tegelijkertijd merkwaardig opgewekt.

Robin hield de deur naar het sjofele trappenhuis tegen voordat die in het slot viel. Een ouderwetse metalen wenteltrap liep om een al even verouderde kooilift heen. Geconcentreerd om te voorkomen dat haar hoge hakken bleven vastzitten in het metalen raster liep ze naar de eerste verdieping, langs een deur waarop een geplastificeerde, ingelijste poster CROWDY GRAPHICS aankondigde, verder naar boven. Pas toen ze bij de glazen deur op de volgende verdieping aankwam, besefte Robin voor het eerst naar wat voor soort bedrijf ze was gestuurd. Dat had niemand bij het uitzendbureau haar verteld. De naam die beneden bij de bel had gestaan was in het glas van de deur gegraveerd: C.B. STRIKE, met daaronder: PRIVÉDETECTIVE.

Robin bleef stokstijf staan, haar mond enigszins open, en ervoer een moment van verwondering dat niemand die haar kende zou hebben begrepen. Ze had haar levenslang gekoesterde, geheime kinderdroom nooit aan een levende ziel opgebiecht (zelfs niet aan Matthew). Dat dit uitgerekend vandaag gebeurde! Het voelde als een knipoog van God (en ook dat bracht ze op de een of andere manier in verband met de magie van die dag, met Matthew en de ring, ook al hielden ze welbeschouwd geen enkel verband met elkaar).

Genietend van het moment benaderde ze de gegraveerde deur heel langzaam. Ze stak haar linkerhand (de saffier nu donker, in het schemerlicht) naar de klink uit, maar nog voor ze die had aangeraakt, vloog ook de glazen deur open.

Deze keer was er geen sprake van een bijna-botsing. Geramd door honderd kilo onverzorgd mannenvlees werd Robin omvergeworpen en naar achteren gekatapulteerd; haar handtas vloog door de lucht, ze maaide met haar armen en maakte een snoekduik in de richting van het dodelijke luchtledige onder de wenteltrap.

2

Strike ving de klap op, hoorde de hoge gil en reageerde instinctief: hij stak een lange arm uit en greep een vuistvol textiel en huid, waarna een tweede kreet van pijn langs de stenen muren weergalmde, en toen, met moeizame draai, slaagde hij erin het meisje weer stevig met beide benen op de grond te zetten. Haar gegil galmde nog na tegen de muren, en het drong tot hem door dat hij zelf 'Godallemachtig!' had gebruld.

Het meisje stond dubbelgeklapt van de pijn tegen de deur van zijn kantoor geleund, zachtjes jammerend. Uit haar scheve houding en de hand die ze diep onder de revers van haar jas had gestoken, maakte Strike op dat hij haar had gered door een groot deel van haar linkerborst beet te pakken. Het blozende gezicht van het meisje ging grotendeels schuil achter een dik, golvend gordijn van helderblond haar, maar Strike zag nog wel de tranen van pijn uit haar onbedekte oog druppelen.

'Fuck... sorry!' Zijn luide stem galmde door het trappenhuis. 'Ik had je niet gezien... had niet verwacht dat er iemand zou staan...'

Onder hun voeten riep de zonderlinge, teruggetrokken grafisch ontwerper die een verdieping lager een kantoor huurde: 'Wat gebeurt daar allemaal?' en een seconde later duidde een gedempte klacht van boven erop dat de bedrijfsleider van de bar beneden, die in het zolderappartement boven Strikes kantoor sliep, ook gestoord – of misschien wel gewekt – was door het lawaai.

'Kom binnen...' Strike duwde met zijn vingertoppen de deur open, alsof hij bang was haar per ongeluk aan te raken terwijl ze er ineengedoken tegenaan geleund stond, en hij leidde haar zijn kantoor binnen.

'Alles oké daar?' riep de grafisch ontwerper verongelijkt.

Strike sloeg de deur van het kantoor achter zich dicht.

'Niks aan de hand,' loog Robin met een bibberig stemmetje, nog altijd ineengedoken met een hand op haar borst en haar rug naar hem toe. Na een paar tellen kwam ze overeind en draaide zich om, met een vuurrood hoofd en nog vochtige ogen.

Haar onbedoelde aanvaller was enorm; zijn lengte, zijn algehele behaardheid in combinatie met een enigszins bolle buik deden denken aan een grizzlybeer. Hij had een dik blauw oog en een snee vlak onder de wenkbrauw. Op zijn linkerwang en aan de rechterkant van zijn brede nek, zichtbaar dankzij de openstaande kraag van een gekreukeld overhemd, zaten gezwollen krassen van nagels, half geronnen bloed met een wit randje eromheen.

'Bent u m-meneer Strike?'

'Ja.'

'I-ik ben de uitzendkracht.'

'De wat?'

'De uitzendkracht. Van Temporary Solutions?'

De naam van het uitzendbureau veranderde niets aan de ongelovige blik op zijn gehavende gezicht. Ze staarden elkaar strak en vijandig aan.

Net als Robin wist Cormoran Strike dat de afgelopen twaalf uur hem de rest van zijn leven als een keerpunt zouden bijblijven. Nu zag het ernaar uit dat de schikgodinnen hem een gezant hadden gestuurd in een keurige beige trenchcoat, om hem in te wrijven dat zijn leven keihard op een catastrofe af denderde. Er had geen uitzendkracht moeten komen. Het was zijn bedoeling geweest om met het wegsturen van Robins voorgangster het contract te beëindigen.

'Voor hoe lang hebben ze je gestuurd?'

'E-een week, om te beginnen,' zei Robin, die nog nooit met zo weinig enthousiasme was begroet.

Strike maakte in gedachten razendsnel een rekensommetje. Een week tegen het exorbitante tarief van het uitzendbureau zou zijn negatieve saldo nog dichter in de buurt van het onherstelbare brengen; misschien was dit zelfs wel die laatste druppel waarop zijn